

ÁRMOS LÓRÁND (1980) Budapest

ÁRMOS LÓRÁND

Nincs

I.

Akkoriban a Mózer-irodában voltam ügyvédjelölt, a Nagymező utcán mentem épp a posta felé, rekkenő hőség, augusztusi dél volt, épp akkor gurult be a hetvenes trolis, és meg kellett állnom, mert úgy éreztem, felrobbanok. Szétcsúszom, elvesztem a kontrollt, szétmegy a fejem, epilepsziás lettem, vagy talán szívinfarktus lehet, a nyakkendőmet mindenesetre meglazítottam, és álltam pár percet egy kapualjban.

II.

Megmérte a vérnyomásomat, adott pár szem nyugtatót, ebből elalvás előtt egy felet. Terheléses EKG-t és neurológiát említett, hajlamos magam a depresszióra, kérdezte, tudtam, vágta rá, látszik a homloka ráncain. Felírok egy könnyű hangulatjavítót, mondta, bár ez megöli a spermákat is. Akkor már egyszerűbb, gondoltam, ha otthagynom az irodát, mindennek tíz éve már, kifelé egy plakátról leolvastam a pánikroham tüneteit, és a szemébe gyűrtem a receptet.

III.

Azóta több irodát otthagytam, két éve kávét sem iszom, kerülöm a tömeget és a zajt. Nagyokat alszom, ritkára engedem a redőnyt, így nem jön át a fény. Napközben egyedül ülök otthon, mentateát szürcsölök, esténként futni járok. Ennivaló nélkül nem indulok el, a múltkor a HÉV-en kapott el, már csak az hiányzik. A piros cerbona itt van most is, látod, hozzáadott cukor nélkül, ezzel, azt hittem, biztonságban vagyok, tegnapig.

IV.

Tegnap délben a Farmbistroból jöttem el épp, a Dembinszky utcába ilyenkor betűz a nap, bábéskodó gyerekek várták a hetvennégyes trolit, amikor kiléptem a fényre, és éreztem, hogy felrobbanok. Elvágódom, vége mindennek, hol van itt árnyék, és ez a bokor megtart-e, ha beleesnék. A hűvösebb oldalon osontam hazáig, órákon át locsoltam magam hideg vízzel, és feküdtem a huzatban meztelenül. A vérnyomásom, vagy hóguta lehet, mindjárt végem, bárcsak eljutnék a házi orvosig.

V.

A vérnyomás tehát rendben, mondta. Az ujjbegyemet is megszurta, a cukra ötégészegy, tette hozzá. Az EKG nem sikerült, a gépből kifogyott a papír, és húsz percen át vártunk segítségre. Innen a kardiológiára küldtek, sürgős, írta rá a papírra, előttem egy mosdatlan ember állt öltönyben, utána percekig szellőztetni kellett. Ide feküdjön, így, bal pitvar negyvenszer negyvennégy, hetven per perc szinusz ritmus, ez egy szép szív, mit akar, ezzel nincs semmi baj.

VI.

Állok a Péterfy kórház udvarán a kezelőlappal, nyár van, beszívom a hársfaillatú meleget. Láz jellegű betegsége, szívbetegsége nem volt, a betonon nyárfavattát fúj egybe a szél, nincs, ép billentyűk, jó falmozgások, jó bal kamra funkció, semmi baj.

Egy körtefát

Tegnap kivágtam egy körtefát. A szomszéd faluból jött át egy nő metszeni, szétnézett a hátsó kertben, látom, veteménnyel is próbálkozik, nagy reménye azért ne legyen, tette hozzá, ez is csak homok, mint Újfaluban, ugyanaz a sziget, tudja.

A belvárosból utaztam ki, a HÉV fújtatott, remegett, és dudált, valahányszor az ajtók becsapódtak. Soroksárnál éhes lettem, tizenegy óra volt, nem volt nálam ennivaló, ez csapda, ki innen, gondoltam, és levert a víz.

Szét fogok szakadni, Szent István utca, el fogok ájulni, Millenniumtelep, elvesztem a kontrollt, Dunaharaszti felső. Kertek alatt, gyárak előtt haladtunk, akkor most szálljak le, és hol talállok valamit nyitva. Vasárnap van, egy óra múlva jön a következő.

Kétszer átkutattam a táskámat, semmi. Meleg volt, kintről frissen vágott fű illata szállt, dudált a HÉV, és dőndültek az ajtók. Szemben vörhenyes arcú férfi ült, horgászfelszereléssel, ez iszik, gondoltam, de a táskája külső zsebében volt egy Balaton szelet.

A segítségét kérném, kezdtem, ez mindig bevált a call centerben is, a HÉV dudált, ennem kell valamit, az ajtó dőndült, leesett a vércukorszintem, már az sem érdekelt, ki hallja, megveszem a Balaton szeletét.

Tegnap kivágtam egy körtefát. Szigethalomnál leszállt, nem hagyta, hogy kifizessem, jó egészséget, mondta, én meg a piros-sárga papírt simogattam, hasamban a jó érzéssel, hogy megmenekültem.

Mártonban szél volt és napsütés volt, a törzset nagy ívben ástam körbe, lassan, hogy sokáig tartson. Közben nem kellett gondolni semmire, a gyökerekbe meg-megakadt az ásó, közülük kapával húztam ki a földet, és fejszével csapkodtam őket, fél háromig.

Este a Kéktúra jelölőfüzetét nézegettem, tizenkettes szakasz, Bodajk és Csókakő közé kellene valahogy eljutnom, nyugi, a törzset akkor ki viszi hátra, a gallyakat ki fogja összehordani.

Egy nyári hónap krónikája

III.

*Nem bánok semmit, kicsit talán a rossz szerepekben töltött időt
akartuk volna még egy vers végére beírni,
de az elejét végülis nem sikerült megtalálni.*

Olyan sorok maradtak még a lakásban, mint hogy
legyen a legyen a mindenből neki, dűnnyög a szív, a vágy dűnnyögteti,
aki ért hozzá, ezekkel talán még tudott volna valamit kezdeni,

Magasra, befonhassa,
ez a rímpár egy olyan
versből maradt hátra, ami túl könnyűnek találtatott,

A kibomló égbolt legyen rá tanum,
állt egy félbehajtott lapon, de az már nem állt rajta, mire.

Szél támad, és meglebbenti más emberek boldogságát
állt egy másik lapon, ezt is
be lehetett volna még illeszteni valahova,

Ezekről a sorokról végül nem derült ki, lett-e belőlük bármi,
Ahogy az sem, mire gondolt a költő azzal, hogy

úgy lesz vége, mint a lemezeről a tűt ha felemelik.

V.

A szavak végtelen szabadsága abban áll, hogy,
ha krémet nyomsz kerek tégelybe, és előkészíted a másnapi útra,
akkor el tudsz mosolyodni afölött, hogy a kerek oda-vissza ugyanaz.

Ha kis szippantásokként teleszívod levegővel a tüdőd,
majd halk sziszegéssel kifújod, azt úgy hívják, énekkari próba.

Ha könnyű zsineggel nádszálakat kötsz csillagalakba,
csirizt főzöl, és selyempapírt ragasztasz a szerkezetre, abból
papírsárkány lesz.

A madzagjára a szél hasat enged,
ha pedig forgót teszel rá, felviszi az égig.

Ez a nap nem sikerült, hazafele pedálozol a zöld biciklin,
otthon bevágod magad mögött az ajtót,
végighasalsz a nagyágyon,
és elképzeled más emberek boldogságát.

VII.

Az alátámasztási felület a lényege mindennek, mondtad,
 ha a test súlypontja a felületen belülré esik,
 stabilan áll, ha kívülre esik, felbillen,
 így ni, és jól megdöntötted a széket, hát persze, hogy feldőlt.
 Na így van ez velünk is, érted.

L. P. környezete attól van jól, ha L. P. is jól van.

Az utolsó napokban kiáltványt írtál,
 nem akarok már semminek se látszani, mondtad,
több szerepet nem akar már, emlékszel, ez a sor
 hogy tetszett mindenkinek, hűvös este volt,
 séta közben lyukas mogyorót találtál, a bogáncsát
 messzire dobtad az avarban.

Tedd azt, ami boldoggá tesz, állt a papírzacskón,
 homoktövis levét hoztuk haza kis üvegben,
 a buszon végül kilötyögött, és hazáig
 szétmállott az írás.

LOIS VIKTOR-YIN PEET, Konténerember, 2005, Varsó

